

кожи, други — нѣколко топа шаекъ, трети си бѣше вързалъ главата, че го боли ужъ зжбъ, четвърти продаваше нѣщо и т. н. Всички тѣ се навъртахъ най-вече въ хана на Братя Дринови.

Полека-лека градчето почна да се пълни съ странни хора. Даутъ Онбаши забѣлѣза това и се чудеше, каква ще да е тази работа.

Ето го Воловъ пристигна. Облѣченъ съ турски дрехи, съ цигански шалъ на главата, а коньтъ му съ рѣзана опашка, срѣдъ пладне той довтаса въ Панагюрище и се отби право на Найденовия ханъ. Подирѣ му вървѣха около 15 души отъ къмъ Гьопската околия. Щомъ Найденъ вижда, че хана му се изпълнилъ съ коне и хора, които позналъ какви сж, примъкналъ се прѣзъ другитѣ врата и избѣгалъ; а нашитѣ приятели останали да се разполагатъ сами въ хана му.

За да не вземе Даутъ Онбаши нѣкои сериозни мѣрки, Бенковски заповѣда всички надошли въ Панагюрище прѣдставители да заминатъ единъ по единъ кждѣ Меченската гора и да чакатъ до второ разпореждане. Явно бѣ, че въ Панагюрище не ще може да стане тайно това велико народно събрание.

Събранието трѣбваше да стане въ планината. Пратиха се хора да намѣрятъ сгодно мѣсто. Слѣдъ два дена тайнитѣ пощи отъ мѣстния комитетъ извѣстиха, че мѣстото е вече избрано и всички прѣдставители сж събрани тамъ. Това мѣсто се наричало *Оборище*.

Слѣдва.

